

giverne paalagte Bidrag. I begge Tilfælde er der Tale om et Bidrag, der som anført nærmest maa opfattes som en Særskat, der af Staten er paalagt de i Invalideforsikringen formentlig mest interesserede Samfundskredse, og som derfor som enhver anden af Staten til Samfundets Bedste paalagt Afgift til enhver Tid maa være afhængig af Lovgivningsmagtens frie Skøn. En anden Sag er, at det kan anses for billigt, at begge Bidrag tilsvarende nedsættes, og ud fra Lovforslagets Motivering for Invalididentens Nedsættelse, nemlig Hensynet til Kronens Stigning, er det kun naturligt, at begge Bidrag i tilsvarende Grad nedsættes, saaledes som det ogsaa foreslaas i Lovforslaget. Af det udviklede følger fremdeles, at naar Lovforslagets § 33 ligeledes bestemmer, at Invalididenten for de Personer, der har faaet eller maatte faa tillagt Invalidident i Henhold til en før den eventuelle ny Lovs Ikrafttræden indgiven Begæring, uanset Reglerne i Lovens § 4, ikke kan nedsættes under en Trediedel af 800 Kr. aarlig, saa kan jeg heller ikke finde denne Bestemmelse begrundet som strengt retlig nødvendig, men vel som billig og uskadelig.

Hvad endelig særligt de nuværende Invalididentnydere angaar, da kan der for de allerflestes Vedkommende saa meget mindre være Tale om en velerhvervet ukrænkelig privat Ejendomsret, der skulde nyde grundlovsmæssig Beskyttelse efter Grundlovens § 80, som de — som tidligere anført — fik Krav paa Invalidident straks ved Lovens Ikrafttræden uden allermindste Karenstid, saaledes at de i Henhold til Loven fik sig tillagt Invalidident, *uagtet de allerede var Invalidident, da de af Staten blev forsikret mod Invalidident*. At der her er Tale om en dem af Staten tilstaaet Ret til Forsørgelse, ikke om en ad privatretlig Vej erhvervet Ejendomsret, kan derfor ikke vel omtvistes. En helt anden Sag er, at de paa Grund af det i Loven givne Tilsagn om en tilsikret aarlig Invalidident Rente ved en senere Lov nedsættes. Men dette gælder i ikke mindre Grad om de gamle, Aldersinvalididenter, der jo ogsaa ved Loven om Aldersrente af 1922 fik et lovmæssigt Tilsagn om en vis Aldersrente som en ligefrem Ret, og Protesterne mod Nedsættelse af Aldersrenten høres da ogsaa lige saa stærkt som Protesterne mod Nedsættelse af Invalididenten. Men fra et rent retligt Standpunkt bestrides det jo ikke af nogen, at Aldersrenten alligevel maa kunne nedskæres med Virkning ogsaa for de nu nydende, saafremt Lovgivningsmagten maatte finde, at tvingende Hensyn til Statens Velfærd byder det. Og saa maa det ogsaa kunne ske med Hensyn til Invalididenten, da Invalididentforsikringsloven som formentlig paavist som Helhed maa betragtes som en social Forsørgelseslov og ikke som en virkelig Forsikringslov i privatretlig Forstand.

København, den 9. April 1927.

Knud Berlin.